

Milan Řezníček

Pan Milan Řezníček se narodil 6. května 1952 v Jihlavě, kde stále žije. Má o osm let starší sestru. Jeho tatínek nějaký čas pracoval jako úředník. Později se vrátil k řemeslu, kterému se vyučil, a pracoval až do důchodu v Tesle Jihlava jako nástrojář. Maminka byla žena v domácnosti. Pan Řezníček zdědil po své mamince lásku k vaření a mnohé se od ní naučil, od tatínka získal vztah k strojírenství. Volný čas trávil s kamarády na Skalce, kde hráli různé hry, např. fotbal, tenis, závodili nebo sáňkovali a lyžovali. Škola mu nedělala problémy. Absolvoval Střední průmyslovou školu v Jihlavě. Po maturitě ho, stejně jako mnohé mladé muže té doby, čekala povinná vojenská služba.

Po návratu z vojenské služby se pan Řezníček vydal do světa divadla, přibližně dva roky působil jako zvukař a později také jako osvětlovač v Horáckém divadle v Jihlavě. Dodnes příležitostně obsluhuje světelnou aparaturu. Další významnou kapitolou jeho profesního života byla Tesla Jihlava, kde pracoval až do odchodu do důchodu. Ve firmě prošel řadou funkcí, od vedoucího výroby na „strojárně“ až po mistrování, které ho naplňovalo nejvíce. Při této práci měl možnost komunikovat s lidmi, řešit technické problémy a uplatnit své zkušenosti.

Silnou vzpomínku v něm zanechaly události srpna 1968. Dne 20. srpna večer, slyšel, jak jeho otec říká „Jsou tady Rusové!“. Už během několika hodin se po městě rozšířila zpráva, že v Jihlavě jsou sovětská vojska. Druhý den se s přáteli vydal na náměstí, kde panoval chaos. Na zdech se objevily protestní nápisy, lidé se spontánně vymezovali proti okupaci. Dodnes má v živé paměti, jak tanky projížděly městem. V ulici Křížová vstoupil jednomu z nich do cesty opilý muž, kterého Rusové bez zaváhání srazili stranou. V noci ho probudil zvuk projíždějících tanků. Pan Řezníček viděl ospalé vojáky, kteří drželi odjištěné samopaly a mířili na lidi. Tento pohled v něm vzbuzoval obavy. Jednou pana Řezníčka napadlo, že půjde fotit ruské tanky, tak se i stalo. Fotoaparát mu ale byl zabaven. Když se o jeho troufalém činu dozvěděla jeho sestra, vyděsilo ji to. Sama byla svědkem střelby na náměstí, kde vojáci někoho postřelili.

V roce 1980 pan Řezníček se svou manželkou navštívil svoji sestřenicí v Německu, která tam dříve emigrovala. Její manžel mu nabídl možnost zůstat a pomohl by mu zajistit potřebné zázemí. Pan Řezníček nabídku nepřijal a rozhodl se vrátit do Československa. Vzpomněl si totiž na nádhernou Vysočinu a obával se, že by ji už nikdy nespátřil. Dalším důvodem byla i nejistá situace ohledně jeho dětí, které s nimi na návštěvu nejezly. Rozhodl se tedy zůstat ve své vlasti, kde vychoval své děti, na něž je patřičně hrdý.

Události roku 1989 sledoval s nadějí a očekáváním. Věřil, že změny přinesou zemi lepší budoucnost. Podle jeho slov bylo prvních deset až patnáct let velmi divokým obdobím. Byl svědkem toho, jak noví podnikatelé vnímali privatizaci jen jako příležitost k rychlému zbohatnutí. Zkušené zaměstnance s praxí nahrazovali novými lidmi bez ohledu na jejich odbornost. Vnímал také, že se objevili jedinci, kteří se snažili situaci využít ve svůj prospěch. Přes tyto výhrady si uvědomoval i přínosy, které změna přinesla. Ocenil například širší nabídku zboží a zlepšení zdravotní péče.

Neodmyslitelnou součástí života Milana Řezníčka je práce s mládeží. Účastnil se dětských táborů organizovaných podnikem Tesla. Později se díky známému dostal ke skautům, kde byl hlavním vedoucím i kuchařem. Mnoho let se věnoval vedení „vlčat“, nejmladších členů skautské organizace. Každé léto společně jezdili na čtyřtýdenní tábor, kde děti získávaly nové dovednosti, učily se samostatnosti a utvářely si vztah k přírodě. Nezapomenutelné zážitky přinesly i tradiční „puťáky“, několikadenní výpravy do přírody.

Ostatní skauti mu říkají Skippy – přezdívku získal nejen podle stejnojmenné animované postavičky, ale také díky tomu, že fandil týmu Bohemians Praha. Skautský slib složil v roce 1992 a dodnes zůstává v hnutí aktivní.

Pan Řezníček doufá, že svým působením ve Skautu přispěl k výchově mnoha dobrých lidí. Mladším generacím by rád vzkázal, aby si vážili toho, že jsou Češi, a aby se snažili v životě co nejvíce naučit. Českou republiku považuje za krásnou zemi a celý život se řídí skautským heslem: „Chce to jen chodit a mít otevřené oči a nastražené uši.“